

Vancouveri Levél

43 évfolyam

66. Beszámoló

2014

Arizóna, Erdélyi utjaim, világbajnokság, beszélgetés Áder Jánossal, youtubok, fotó kiállítás, téli olimpia,

Majdnem egy évtizedig nem irtam beszámolót. Egyik ok az volt hogy amikor össze törtem az autót busszal körülményes lett volna lemenni a nyomdába és a posta költség is nagyon megrágult.

Mivel semmi féle naplót nem vezettem a fotoimat nézem majd meg hogy emlékezzek hogy mi is történt 2006 ota.

~~~~~

Hét éve vettem egy új Mac omputert, aminek a vezérlő programja (Operating System) nem tudott kommunikálni a régi Mac-al. A régin Page Maker ben csináltam a beszámolókat de az új komputerben az nem működött. Átmentettem egy csomó PM beszámolót PDF formában de ugylátszik nem mindet. A 63. 64. 65. beszámolókat megtaláltam Word programban írva s azokat Page programban újra irtam. Ezért van két oszlop helyett csak egy mert nem tudom hogyan lehet a fényképeket berakni a válasz vonalakra keresztül.

Most tanulom az ADOBE **InDesign** programot s lehet hogy ez abban lesz megírva. Néztam az interneten a Chapters könyves boltban hogy nekik 35 InDesign 5.5 könyvük van. Bementem egy se volt. Az interneten találtam egy InDesign tanfolyamot itt Vancouverben irtam nekik. Egy napos tanfolyam 475 dollárba kerül. Röhely. Márciusban megint vettem egy új iMac komputert s ez is sok mindent másképp lát mint a régi komputerem.

A Photoshopot és az iMovie programokat magamtól tanultam meg s mindkettőt oktattam is, ezért neki merek vágni megtanulni az InDesign programot 84 évesen.

~~~~~

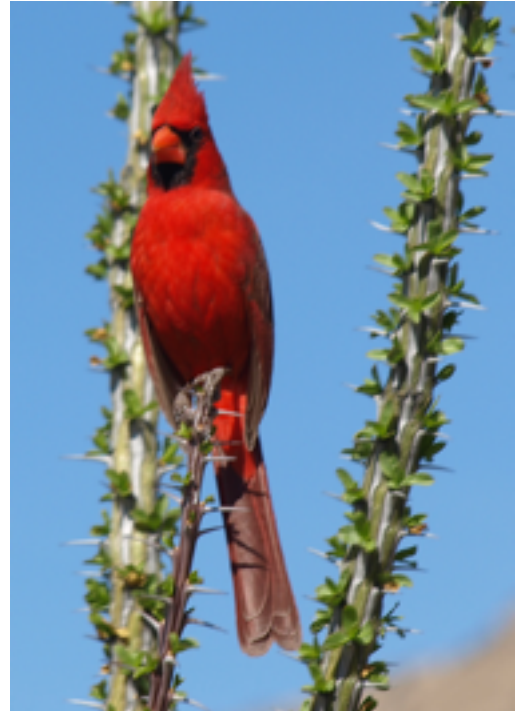
Megnéztem a fotoimat **2009** ota vannak a komputeren mert amikor elvittem a komputereshez a komputert hogy tegye rá a winchestert parallel tartálékra, a komputerem krassolt s elveszett vagy 8-9 ezer kép.

2009 ben először lementem Arizónába majd 2010-ben Csilla és Tiborhoz. Csilla volt itt a fogorvosom Vancouverban. (azóta már a 3. van)

Persze pár héttel az út előtt egy este a tüzkijáraton mentem ki s mivel nem éget egy lámpa se leestem az utolsó lépcsőről s eltörtem a bal bokámat. (biztosító hét ezer dollárt adott abból vettem az Olympus cserélhető lencsés digitális fényképező gépet). Csilláék kivittek a Sabino Kanyonba és törött lábbal legyalogoltattak velem sok kilométert. Csodálatos hely Arizona egy álom világ. Ott ha autozol pár óránként egy kanyonhoz érsz. Kétszer voltam lent s vagy ezer képet csináltam.

Milyen jó hogy nem kell filmet venni, s fizetni a képekért. Voltunk a Grand Canyonban meg a Desert Muzeumban is a sok látnivalóval. Sajnos csak pár kép fér ide . Amikor az életem első saguaró kaktuszát megláttam kiugrottam az autóból. Száz éves korában kezdi az ágait kihajtani.

Pár arizoniai kép

Saguaro kaktusz, cardinál madár a Sabinó kanyonban, cougar a Desert Muzeumban

Tipikus arizonai táj

Antelop kanyon.

Sajnos csak ennyit tudok bemutatni az ezernél több csodás fotóból. Most állítok össze egy youtubot a fotoimból ott sok arizoniai kép lesz, dehát a youtube csak 2012 ben kezdődött nálam, azokról később. Második Arizoniai utamon elmentünk a Monument Parkba, ahol ott akkor épp homok vihar volt. Csilla mondogatta: "jaj semmit se fogunk látni" erre én megnyugtattam hogy kiállítási képeink lesznek. Így is lett. Arizónában óránként lehet találni egy csodálatos kanyont, Grand kanyon szép de Bryce kanyon a legszebb.

2010

Vancouverban volt a téli Olimpia, s a magyar csapatot a Magyar Házban láttuk vendégül. Az olimpiai fákját többek között Kamini a többszörös olimpikon sárkányhajós edzőm vitte egy sárkányhajón át az öböl túl oldalára, és engemet is beválasztottak kísérőnek.

Sárkány hajókban várjuk hogy kísérjük az olimpiai fákját.

Ha Vancouverban sétálsz, vigyázz mert sohasem tudni mivel találkozol az utcán. Kínai ujévet mindig megünneplik itt a kínai negyedben. Idén is kint voltam fotografálni. Most ahogy ezt a beszámolót írom egy új verzió **Pages** programot töltöttem le s ez mindent másképp kezel mint az előbbi, és a fényképeket oda teszi ahova a program akarja nem pedig ahova én szeretném. DE mint minden programot egyszer ezt is kezelni fogom

tudni.

Régen könnyen irtam a beszámolókat mert rendszeresen jegyzeteltem de mivel abbahagytam csak fotok alapján tudom rekonstruálni a történeteket.

2011

Kedvenc professzorom Adamovich Laci bácsi 90 éves az idén. Mi a volt Vancouveri Soproni diákok minden hónap második keddjén összejövünk egy szalodában egy ebédre. állitolag mi vagyunk a világ egyetlen egyetemi alumnusai akik így összetartanak. Tanáraink közül már csak 3 an élnek.

Az év nagy eseménye volt hogy haza utaztam Magyarországra. Elmentem a hadi muzeumba ahol bevittek az első világháborus kiállitásra s megmutatták azokat a tárgyakat amiket én adományoztam a muzeumnak. Persze nem minent raktak ki. A foto albumot a huszárok a ludovikán 1914 ben azt máshol őrzik. Nagyon meghjató volt látni Apu

pecsétnyomóját és a kitüntetéseit. Miért pont a pecsétnyomóját? mert ilyen még nem volt a muzeumnak.

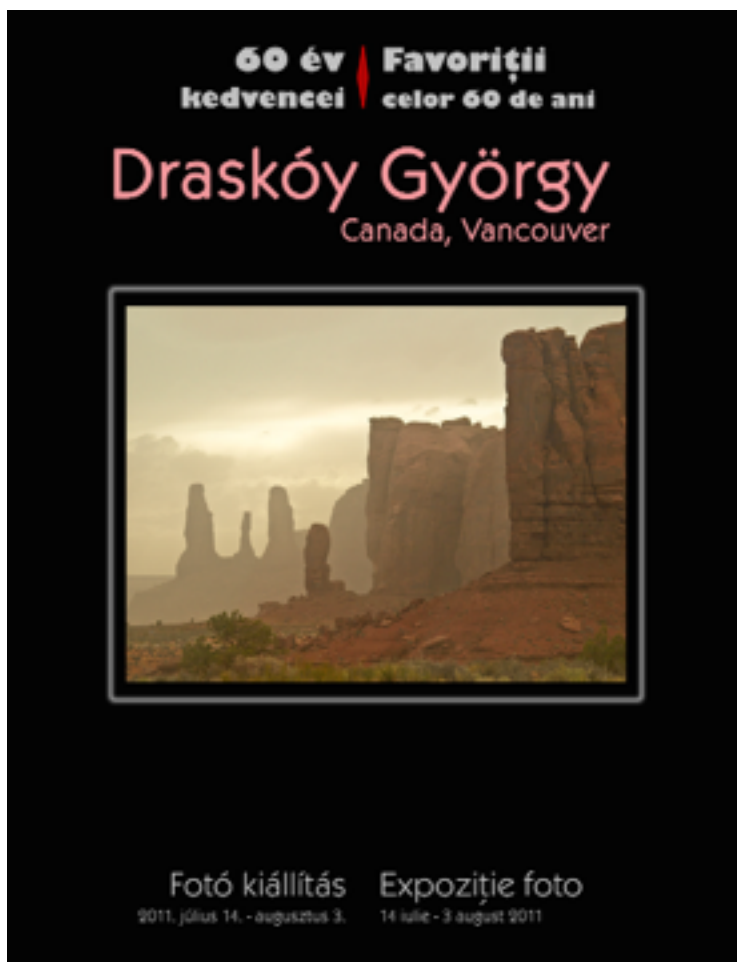
Pestről Marosvásárhelyre repültem ahol életem első fotókiállitása kiállitása volt. Hatvan képet állitottam ki: 60 év kedvencei, cimmel. Nem mind volt kiállitási minőség ehát én a kedvenceimet mutattam be. Állitólag még soha ennyien nem jöttek el egy kiállitás megnyitóra, mint az enyémmre. Hallottam amint az egyik kritikus megjegyezte: a béke, a nyugalom árad a képekből. A sajtóban is nagyon jó kritikát kaptam a kiállitás anyagáról. Voltak ott régi 56 előtti fekete fehér képek és az

ujabb szines képek. A kiállitás plakátján az arizoniai homok viharban készült kép volt. Egyszer bent vagyok a kiállitáson mikolr egy házaspár jön be.

Bemutakozom hogy D.Gy, vagyok Vancouverból. A hölgy azt mondta én is a katolikus templom új orgonistája. Mivel riktkán járok oda így nem ismertem fel. Nagy élmény volt a magyar elemista iskolásokat végig kalauzolni akik Körtesi Sándor tanár ural jöttek Gyuri bácsi kiállitását megnézni, s azonnal észrevették hogy az egyik feliratot felcserélték amit ők azonnal eligazítottak. Persze ez a kiállitás se volt zöikkenő mentes, a képeket nem abban a sorrendben rakták fel ahogy én megkértem őket. A lényeg az hogy volt egy önnálló foto kiállitásom.

A kiállítás megnyitóján

A kiállítás plakátja.

Egyszer megyek az után Vásárhelyen s egy ismeretlen nő odajön hozzám hogy látta a kiállításomat s egy kép nagyon tetszett neki. Gina nővér a menekült tábor angyala Locca Di Ledró-ban Olaszországban 1957 ben. Erdélyből Sopronba mentem átvinni az arany diplomámat.

A vancouveri soproni diákok adományoztak egy totem oszlopot a soproni egyetemnek amit évfolyamtársam a híres fafaragó erdőmérnök Jozsa Laci faragot.

A képen az erdészeti fakultás rektora adta át az arany diplomát. Rajtam a Szabadság Hőse, 1956 os emlékérem és a vitézi címer van az Erdélyben, Farkaslakán vásárolt diszmagyar ingemen. Háttérben álló Waldenbe öltözött erdész lány mindenkinek adott egy virágot és pusztit, s persze mi is megpusztítottuk. Mikor én pusztítottam meg odasugtam: "orákig sikálhatoid az arcodat az öregek csókjai után." Hangosan elröhögte magát. Sopronban mindenki jószerecsét köszöntéssel üdvözölt minket. Ági unoka hugom volt ott Szegedről és Simig Gyuri is, így ők képviselték a családot. Egyik Reiki mester tanítványom aki egyetemi tanár németországban is ott volt. Nagy élmény volt ez életemben.

Sopronból átmentünk Semecebányára Szlovákiába, és megnéztük a volt egyetemet ahonnan a bányászok és erdészek elmenekültek Sopronba 1919-ben amikor a Trianoni béke Selmecet a szlovákoknak adományozta. Selmecen nem probléma magyarul beszélni de más városokban amikor utközben bementünk üzletkebe figyelmeztettek bennünket hogy angolul beszéljünk.

Azt se hittem volna hogy én valaha eljutok Selmecre, de hát minden lehetséges csak akarni kell. Pár napig voltunk ott és nagyszerű vezetést kaptunk egy ottani erdész és a soproni erdészeti múzeum igazgató személyében. Persze Ági is jött velem.

2010 böi kifelejtetem s mivel ha most irnék oda mindent felbolygatna, így most irom le hogy amikor Hargitafürdőn voltam Reikit tranítani, Egyik este hangfürdő meditálást végeztünk. Meditáció közben én elrepültem gondolatban a **Balu Kaland Park** ba ahol a pályán másnap végig kell mennem. végig is mentem gondolatban. Másnap felmentem a drotkötél pályára és többször elakadtam, hogy egy lépést tovább nem megyek. Ekkor szinte hallottam sárkányhajós edzőm -

Kamini- hangját: "keep going George" és újra elindultam. Máskor meg az előttem haladó Orsi szólalt meg: "nyujtsd ki a kezéd behuzlak." két és félórát voltam a drotkötélpályán, átcsusztam az 1 km hosszú pályán a tó felett is. Visszafelé a kötéllétrán négy emelet magasra fel kellett mászni a vissza csuszás kiinduló pontjára. Itt is fantasztikus akarat erő kellett folytatni mikor elakadtam, de másztam tovább. Amikor felértem bekötöttem és ellöktem magamat mondván ha lenézek előbb akkor én itt maradok örökre. 80 évesen rekordot csináltam a Balu pályán. Köszönet Orsinak s Ákosnak a pálya technikusnak nélkülük sohasem csináltam volna rekordot.

67 es beszámolóban folytatom .